

Arrest

nr. 177 349 van 4 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 2 mei 2016 een asielaanvraag in België in.

1.2. Op 28 juni 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

Alias: (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene die aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Irak van Arabische afkomst verklaart te zijn, vroeg op 02.05.2016 asiel in België. Hij was in het bezit een duplicaat van zijn identiteitskaart met nummer 00663755 (A-H) (afgegeven op 30.03.2008). Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 29.12.2015 een visumaanvraag indiende bij de Franse vertegenwoordiging (Ministère des Affaires Etrangères et Européennes) te Bagdad (Irak). Dit visum werd aan betrokkene afgeleverd op 12.01.2016 onder de identiteit van A., A. (...)(geboren 05.08.1975 te Al Anbar). Het betreffende visum was geldig voor een verblijf van 90 dagen voor familiale doeleinden en met inreisdatum vanaf 20.01.2016.

Samen met de betrokkene vroeg zijn broer (A.-D., A. K. A. (...), 05.07.1988, Irak) ook asiel in België op 02.05.2016.

Betrokkene werd op 24.05.2016 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. We merken allereerst op dat uit een interne nota van onze diensten blijkt dat betrokkene niet in staat was om zijn interview te ondertekenen waardoor zijn broer de verklaringen van betrokkene ondertekende. Hiervoor werd expliciet toestemming gegeven van de betrokkene zelf. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat zijn broer via een visum voor Frankrijk naar Europa kwam maar dat hijzelf nooit enig visum heeft gehad. Daarnaast was hij tevens niet in staat om het in het vingerafdrukkenonderzoek aangetoonde visum voor te leggen op het moment van zijn gehoor. Hij verklaarde desbetreffend zijn paspoort te hebben achtergelaten in Irak. Betrokkene stelde op 15.09.2015 uit Irak te zijn vertrokken en eerst per wagen naar Turkije te zijn gereisd waar hij tot ongeveer 14.04.2016 te Ankara (TUR) en Izmir (TUR) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per boot en wagen verder door naar een voor hem onbekend land om daarna meteen per wagen door te reizen naar België. Betrokkene stelde op 02.05.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg diezelfde dag asiel in België. Hij verklaarde in geen enkel ander land dan in België asiel te hebben gevraagd.

Betrokkene verklaarde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat België het meest humanitaire land in Europa is. Hij vertelde tevens ook dat er heel goede gezondheidszorg is in België en dat hij van het Belgische klimaat houdt. Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij stelde nooit een visum te hebben gehad voor Frankrijk en nooit een voet te hebben gezet op Franse bodem. Hij uitte daarnaast ook nog de wens dat zijn asielaanvraag in België wordt behandeld.

Op 27.05.2016 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 02.06.2016 instemden met ons verzoek tot overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Met betrekking tot de broer van betrokkene die ook asiel vroeg in België op 08.04.2016 merken we op dat er voor hem op 12.05.2016 ook een overnameverzoek gericht werd aan de Franse instanties en dat zij voor hem ook instemden met de overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor de broer van betrokkene ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of wens in een

bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij van het Belgische klimaat houdt en zijn wens dat zijn asielaanvraag in België behandeld wordt merken we op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen desbetreffend ook nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Gericht op de verklaring van betrokkene dat hij stelde nooit een visum te hebben gehad voor Frankrijk benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek duidelijk aantoonde dat betrokkene op 29.12.2015 wel degelijk een visumaanvraag indiende bij de Franse vertegenwoordiging te Bagdad (Irak) en dat dit visum op 20.01.2016 aan betrokkene werd afgeleverd. Verder werd het feit dat betrokkene effectief in het bezit was van een visum afgeleverd in Franse vertegenwoordiging ook bevestigd door de Franse autoriteiten door middel van hun akkoord voor de overname van betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Omtrent de verklaring van betrokkene dat hij nooit asiel heeft gevraagd in Frankrijk en zich verzette tegen een overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij nooit een voet op Franse bodem heeft gezet merken we op dat de Franse instanties op 02.06.2016 instemden met de overname van betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming." Het feit dat betrokkene nooit een asielaanvraag in Frankrijk heeft ingediend alsook zijn verklaring nooit een voet op Franse bodem te hebben gezet heeft dan ook geen invloed op de overname van betrokkene door de Franse instanties met toepassing van Verordening 604/2013.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij stelde dat België het meest humanitaire land in Europa is merken we op dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hieruit blijkt ook dat de Franse autoriteiten asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de

subsidiare bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren of dat de Franse asielprocedure niet humanitair zou zijn.

We verwijzen hieromtrent verder ook naar het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac, Barbara Joannon; "Asylum Information Database - Country Report: France"; up-todate tot 27.11.2015; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Hierin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-Verordening" aan Frankrijk worden overgedragen en die voorafgaand geen asiel vroegen in Frankrijk, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p. 37, §7: "Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications.") Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

Het feit dat de Franse instanties op 02.06.2016 op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek tot overname betekent verder ook dat de betrokkene, na overdracht aan Frankrijk, bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Desbetreffend beamen we wel dat in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking trad vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd. Bovendien zullen de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Met betrekking tot de medische situatie van betrokkene merken we op dat hij tot een kwetsbaar profiel behoort op basis van het feit dat hij als gevolg van een verkeersongeluk aan beide benen verlamd is en als gevolg rolstoelpatiënt is. We merken desbetreffend op dat er in zijn dossier geen concrete medische attesten of elementen aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Toch wensen we omtrent de medische situatie van betrokkene te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt verder dan ook niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat er in zijn bijzondere behoeften zullen worden voorzien.

We merken desbetreffend wel op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde asiel te vragen in België omdat er heel goede gezondheidszorg is in Frankrijk. Het feit dat betrokkene omwille van die redenen besloot asiel te vragen in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om gericht op de situatie van betrokkene over te gaan tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Dit omwille van het feit dat de Franse autoriteiten, voor de overdracht van betrokkene, op de hoogte zullen worden gesteld van de medische situatie en problemen van betrokkene waardoor er bijkomende concrete en individuele waarborgen kunnen worden vastgelegd betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Frankrijk zal worden opgevangen. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen, zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we tevens ook opnieuw

naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk. Uit de elementen van het AIDA-rapport denken we dan ook te kunnen afleiden dat de toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers in Frankrijk geen dermate structurele problemen of tekortkomingen kent waardoor de overdracht van betrokkene zou leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tevens zullen de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en benadrukken we dat betrokkene niet alleen zal overgedragen worden aan Frankrijk maar vergezeld zal zijn door zijn broer. Tevens herhalen we ook nogmaals dat de Franse autoriteiten door onze diensten op de hoogte zullen worden gesteld van de medische situatie van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij vraagt in fine van het verzoekschrift om haar zaak samen te behandelen met die van haar broer, gekend onder rolnummer 192 094. In de mate dat verzoekende partij hiermee doelt op de samenvoeging van de zaken, wijst de Raad erop dat niet ingezien kan worden waarom beide zaken zouden samengevoegd moeten worden, dit temeer nu beide zaken op dezelfde zitting werden opgeroepen en aldaar beiden op hetzelfde moment aan bod zullen komen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 EVRM en van de artikelen 12, 16 en 17 van de Verordening nr. 604/2013 (hierna: Dublin III-verordening).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Door de bestreden beslissing zullen verzoeker en zijn broer worden teruggestuurd naar Frankrijk. Nochtans kan Frankrijk geen menswaardige asielopvang en rechtspleging garanderen en schendt de beslissing dan ook artikel 3 van EVRM juncto artikel 17 van de Dublin III Verordening.

Dhr A.-D. T. (...) is in een zeer slechte fysieke staat (tetraplegie) en heeft regelmatige medische zorgen nodig.

Dr COYETTE verklaart in zijn attest dd. 03.05.2016:

“Tetraplegie suite à accident de voiture en Irak il y a 9 ans. Section moëlle cervicale C5 C6 »

Ten gevolge van die elementen heeft FEDASIL een beslissing van verlenging van materiële hulp in “le Refuge” voor verzoeker en zijn broer. (Stuk 2)

Er is dus een duidelijke situatie van kwetsbaarheid op grond van medische redenen. Dat werd door FEDASIL erkend. Dat werd ook door verwerende partij erkend (Blz 3 beslissing "Hij behoort tot een kwetsbaar profiel")

In Frankrijk zijn er steeds belangrijke tekortkomingen in verband met de opvang en de medische zorgen. Er zijn wel wetswijzigingen maar die recent zijn. Er zijn geen bewijzen van recente en effectieve hervormingen en verbeteringen.

Het verslag AIDA Frankrijk van december 2015 stelt:

Blz 73 en volgende:

Insufficient capacity in regular reception centres

As of 31 December 2014, there were 24,418 places in regular reception centres (CADA) while France had registered 64,811 asylum applications (adults and children, including subsequent applicants).²⁵⁶

The number of reception centres' places is therefore clearly not sufficient to provide access to housing to all the asylum seekers who should benefit from it in accordance with the recast Reception Conditions Directive. No phenomenon of overcrowding in each of the centres is observed but the overall reception capacities are stretched: in 2014 the number of people admitted in CADA was higher than the number of people getting out of the reception centres (14,958 against 13,993).

This is partly explained by the fact that rejected asylum seekers and beneficiaries of international protection can, upon request, stay in asylum seekers' reception centres. Refugees and beneficiaries of subsidiary protection can stay until an offer of accommodation is available, within a strict timeframe of three months from the final decision (renewable once in special cases). Upon request, those whose claims have been rejected are also able to stay in a centre for up to one month from the notification of the negative decision. Afterwards, they might access emergency accommodation through emergency aid (if a place is available). However, due to a stretched housing market in general some tend to overstay in CADA. In 2014, 74.7% of accommodated people in CADA were asylum seekers, 11.6% were beneficiaries of international protection (including 2.4% overstaying) and 13.7% were rejected asylum seekers (including 7% overstaying). Overall 23,809 persons were accommodated in CADA as of 31 December 2014, including 16,504 asylum seekers, or 26.8% of asylum seekers in France.

Recognising that asylum seekers housed in regular reception centres benefit from a better support and – in equal situations – have more chances to obtain protection, the General Controller's report argued in 2013 that housing in dedicated reception centres must become again the norm and cover 2/3 of the asylum seekers, meaning a total of 35,000 places. An appendix to the 2015 Finance law gives a target of 50% of asylum seekers to be housed in regular reception centres by 2015 and 55% by 2017.

Therefore, 3,500 and 2,000 additional places shall be opened respectively in 2016 and 2017 according to the 2015 Finance law.

A number of additional places have already been made available during the first two semesters of 2015 to reach around 25,500 available accommodation places in regular reception centres. The objective of the Ministry of Interior is that "by 2017, accommodation in regular reception centres shall [...] be norm and the accommodation in emergency centres this exception". However, as of 31 December 2014, 10,317 persons, including 62.8% families were accommodated in emergency reception facilities, awaiting their entry into a regular reception centre.

In his visit report, released in February 2015, Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights from the Council of Europe notes "that reception capacities

are in practice very clearly inadequate: there is no CADA overseas, while in metropolitan France only 33% of asylum seekers were admitted to a CADA in 2014".

In addition, France has committed to receiving 33,158 asylum seekers and refugees in the context of the different relocation (30,783) and resettlement (2,375) schemes the opening of new reception places has been announced, but they will probably not be sufficient.

Emergency reception scheme

Given the lack of places in regular reception centres for asylum seekers, the State authorities have developed emergency schemes. Two systems exist:

(1) An emergency reception scheme managed at national level: temporary reception – asylum office (accueil temporaire – service de l'asile) (AT-SA). 2,800 emergency accommodation places exist within this scheme. By the end of 2015, 4,000 additional places are to be opened.

(2) A decentralised emergency reception scheme: emergency accommodation for asylum seekers (hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile) (HUDA). 19,600 emergency accommodation places exist within this scheme. Capacities provided by this scheme evolve quickly depending on the number of asylum claims and capacities of regular reception centres.

In total, 20,637 places were funded in 2012, almost 22,000 places were financed in 2014²⁶³ and slightly more in 2015 (22,500). They can either be hotel rooms or collective emergency facilities. These facilities can house asylum seekers prior to their entry into a reception centre as well as asylum seekers who are

not eligible for accommodation in a reception centre (for instance asylum seekers subject to the Dublin procedure).

However, in the Rhône Département for instance, these emergency schemes are also saturated. At the end of 2014 in Lyon, 196 people were accommodated in hostel rooms. At the end of December 2014, 41 vulnerable persons whose case should have been prioritised (families with minor children, pregnant women for instance) had no housing in the Rhône Département.

In September 2013, the emergency scheme attracted a lot of media attention through the situation in Clermont-Ferrand. The NGO handling the emergency housing for asylum seekers had to stop paying for the nights in hotels due to budget constraints and 200 to 300 asylum seekers, including many children, were forced to sleep on the streets for several nights. The NGO explained that the funding they received from the State authority could cover 30 hotel rooms per night for a year when in reality they have to house 362 persons.

As another example, on 18 November 2013, prior to the imminent evacuation of a camp under a bridge in Lyon, Forum réfugiés-Cosi organised, in consultation with the prefecture, the temporary housing of 315 asylum seekers in eight municipalities of the departments of Rhône, Ardèche and Isère, in partnership with Adoma which organised the housing of 105 people. These asylum seekers benefited from these emergency housing facilities until 31 March 2014.

Nuclear families can usually stay together during the asylum application process, but in practice it happens that families who have to rely on emergency shelters cannot stay together as rooms for men and women are sometimes separated in these shelters.

Asylum seekers under Dublin procedure

Asylum seekers who fall under the Dublin procedure in France can in theory benefit from emergency accommodation up until the notification of the decision of transfer, while Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers under the regular or the accelerated procedure. In practice, however, many persons subject to Dublin procedures live on the streets or in squats.

Asylum seekers left without accommodation solution

A number of regions have experienced an important increase in the number of asylum seekers received, thus leading to severe difficulties in terms of housing.

In Paris, several informal camps have been set up, for instance in the 18th and 13th arrondissement, as well as in Seine Saint Denis (Saint Ouen). Amongst foreign nationals living in these camps there were irregular migrants but also asylum seekers: in Saint Ouen there were 165 Syrians sleeping in a square, in the 18th arrondissement there were hundreds of Eritreans and Sudanese, living under the aerial subway since the summer of 2014. After several field visits of OFPRA aiming to inform people on the asylum procedure, the municipality of Paris, together with the Ministry of Interior, have conducted seven protection missions in order to accommodate more 2,200 persons in emergency centres and provide them with legal, material and medical support. These missions were conducted between 2 June 2015 and 17 September 2015. As of September 2015, the two camp sites in the 18th and 13th arrondissement have completely disappeared.

In Bordeaux, the number of asylum seekers has increased of 16.2% in 2014 in the Gironde

Department. Asylum seekers from Western Sahara, single men, did not get any accommodation and have been living along the Garonne River for several months before representatives from the Prefecture visited their camp site in February 2015 to prevent possible floods that regularly occur in March. The situation of these asylum seekers living in shameful and degrading conditions for months got mediatised. Around 90 people had registered an asylum claim and had a temporary residence permit allowing them in theory to have access to reception conditions. The Prefecture proposed emergency accommodation solutions, mainly in hotel rooms, but no lasting solution was found and they were still living on the streets at the time of writing.

(...)

On the basis of this report's conclusions and following a seizing from Médecins du Monde and Secours Catholique, the Administrative Court of Lille, has issued a decision in which it urges the State and the city of Calais to improve the sanitary conditions in which migrants live in Calais. In particular, it has asked authorities to create additional water supply and toilets as well as to set up a waste collection system, to clean up the camp and to facilitate access to the camp to emergency services. In parallel, the authorities intended to reduce the number of people living in the camp. Consequently, several groups of people have been offered the possibility to be transferred to emergency centres in other regions in France to introduce an asylum claim while, in parallel, the number of migrants arrested and placed in detention centres has suddenly rose up. In this context, Forum réfugiés-Cosi has accompanied 133 migrants from Calais (out of around 1,000) in emergency centres in the Rhône and Auvergne and 1,122 migrants have been detained in Marseille, Toulouse, Rouen, Metz, le Mesnil-Amelot, Paris-Vincennes and Nimes detention centres.

These situations are only examples but that can be found on a small scale in other cities or regions in France. They illustrate the lack of accommodations places, be it in regular reception centres or emergency centres.

(...)

Conditions in reception facilities (Blz 77 AIDA report)

Indicators: Conditions in Reception Facilities

1. Are there instances of asylum seekers not having access to reception accommodation because of a shortage of places?

Yes

Wat betreft de medische zorgen zijn er ook grove tekortkomingen.

AIDA verslag onderlijnt: AIDA Report Blz 85 en volgende

C. Health care

Indicators: Health Care

1. Is access to emergency healthcare for asylum seekers guaranteed in national legislation?

Yes

2. Do asylum seekers have adequate access to health care in practice?

Limited

3. Is specialised treatment for victims of torture or traumatised asylum seekers available in practice?

Limited

4. If material conditions are reduced or withdrawn, are asylum seekers still given access to health care?

Yes

(...)

Blz 86:

As a general rule, difficulties and delays for an effective access to healthcare vary from one city to the other in France. Access to the CMU is going well in the Rhône Department (effective within a month), while there are long waiting periods to obtain access to the CMU in Nice (3 months in early 2014). The NGO Doctors of the World has reported that among the 2,226 asylum seekers they had received in their health centres (Caso) in 2012, only 11% of them were benefiting from the coverage of health insurance. The main obstacles mentioned were administrative difficulties, a lack of awareness of their rights and the language barrier. 28% of them had declared having renounced to treatment during the past 12 months.

Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers. Some doctors are reluctant to receive and treat patients who benefit from the AME or CMU and tend to refuse booking appointments with them even though these refusals of care can in theory be punished.

The Observatory for the right to health of foreigners ("Observatoire du droit à la santé pour les étrangers") (ODSE) sent a letter to the Health Minister Marisol Touraine on 21 February 2014 to alert her on a worrying situation in the Seine Saint Denis Département. The NGO has obtained an oral confirmation that an internal note of the health insurance services (CPAM) instructed its services not to work on the state medical aid (AME) requests lodged and not yet processed on 6 December 2013. The NGO strongly denounced this destocking technique that constitutes a serious denial of the rights of persons in precarious situations.

National legislation does not guarantee any specific provision for access to care related to mental health issues. Asylum seekers can theoretically benefit from psychiatric or psychological counselling thanks to their health care cover (AME or CMU). However access remains difficult in practice because many professionals refuse to receive non-French speaking patients as they lack the tools to communicate non-verbally and / or funds to work with interpreters."

Verzoeker heeft een specifieke opvang en een toegang tot specifieke medische zorgen nodig.

Frankrijk mag die vereisten niet garanderen.

België dient de verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag van verzoeker op zich te nemen ."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd inzake artikel 3

van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekende partij blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.3. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij niet aan Frankrijk mag overgedragen worden omdat er aldaar problemen zijn met de opvangcapaciteit alsook inzake toegang tot medische zorgen. Zij voert dienaangaande een schending aan van artikel 3 EVRM.

3.4. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt evenwel dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde:

“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

[De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend.]

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat komt het in eerste instantie aan de verzoekende partij toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.5. De Raad stelt vast dat uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of de beslissing om toepassing te maken van de in de Dublin-III-verordening voorziene bevoegdheidsregels – waardoor diende te worden geconcludeerd dat de Franse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij en de verzoekende partij zich derhalve naar Frankrijk zou dienen te begeven – tot gevolg zou kunnen hebben dat de verzoekende partij het slachtoffer wordt van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De verwerende partij heeft geoordeeld dat dit niet het geval is en hierbij vooreerst aangegeven heeft dat Frankrijk een Europese lidstaat is, dat dit land partij is bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en het EVRM, dat de Franse autoriteiten het non-refoulementbeginsel respecteren en dat asielaanvragen in Frankrijk aan een individueel onderzoek worden onderworpen, en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen

2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren of dat de Franse asielprocedure niet humanitair zou zijn.

De verwerende partij heeft daarnaast uiteengezet dat uit een recent rapport over Frankrijk blijkt dat vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-verordening worden overgedragen aan Frankrijk toegang hebben tot de asielprocedure. Voorts heeft de verwerende partij erop gewezen dat hoewel er in het AIDA-rapport kanttekeningen worden gemaakt inzake de capaciteit van de opvangstructuren voor asielzoekers, uit ditzelfde rapport verder toch ook blijkt dat Frankrijk in alle departementen werk maakt van het creëren van bijkomende opvangplaatsen. De verwerende partij heeft tevens aangegeven dat de Franse wetgeving werd aangepast, waardoor nu is voorzien dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

De verwerende partij heeft daarnaast vastgesteld dat verzoekende partij inderdaad een kwetsbaar profiel heeft nu zij rolstoelpatiënt is daar zij aan beide benen verlamd is (zodat waar verzoekende partij verwijst naar een stuk betreffende de aanvraag tot verlenging van materiële hulp en de verklaring omtrent haar medische toestand dit alles geen bijkomende waarde heeft) maar dat er in haar dossier geen concrete medische attesten of elementen aanwezig zijn die aanleiding kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat zij omwille van medische redenen in Frankrijk een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan. De verwerende partij wijst er in dat kader op dat de Franse autoriteiten via het "common health certificate" op de hoogte wordt gesteld van de gezondheidstoestand van verzoekende partij waarbij de nodige stukken worden gevoegd zodat niet blijkt dat Frankrijk – geïnformeerd omtrent het profiel van verzoekende partij – er niet voor zal zorgen dat er in de bijzondere behoeften van verzoekende partij wordt voorzien. Nu Frankrijk op de hoogte wordt gesteld van de situatie van verzoekende partij kunnen er bijkomende concrete en individuele waarborgen worden vastgelegd betreffende de omstandigheden waarin verzoekende partij in Frankrijk zal worden opgevangen. De verwerende partij wijst er daarbij op dat asielzoekers in Frankrijk toegang hebben tot het nationale stelsel van ziekteverzekering waarbij er geen wachperiode is en dat er ook een systeem van medische staatshulp bestaat na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk. Hieruit besluit de verwerende partij dat de toegang tot de gezondheidszorg voor asielzoekers in Frankrijk geen dermate structurele problemen of tekortkomingen vertoont waardoor een overdracht strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. Bovendien benadrukt de verwerende partij dat verzoekende partij niet alleen, maar wel samen met haar broer, zal overgedragen worden en dat de Franse autoriteiten op de hoogte worden gebracht van de medische situatie van verzoekende partij.

Verzoekende partij meent vooreerst dat er een tekort is aan opvangplaatsen in Frankrijk. Zoals evenwel reeds werd geduïd, steunt verwerende partij zich op het AIDA-rapport van december 2015, bijgewerkt tot 27 november 2015, waarvan een kopie is opgenomen in het administratief dossier. In dit rapport wordt uitgebreid ingegaan op de opvangmogelijkheden in Frankrijk voor asielzoekers (vanaf p. 69). Hierbij wordt ingegaan op een wijziging in de asielwetgeving in Frankrijk die ook op het vlak van de opvang grondige wijzigingen heeft gebracht door een volledige omzetting van de gewijzigde opvangrichtlijn. Er wordt gesteld dat vanaf 1 november 2015 het nieuwe opvangsysteem in verschillende prefecturen reeds werd toegepast en op het gehele Franse grondgebied operationeel wordt vanaf januari 2016. De wetgeving voorziet dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten, de toewijzing van opvangplaatsen nationaal wordt gecoördineerd en een "speciale noden"-assessment wordt doorgevoerd in het kader van de toewijzing van opvang. De nieuwe wetgeving voorziet ook in een "guichet unique" ("uniek loket", vrije vertaling) om terzelfdertijd de asielaanvraag te kunnen registreren en te voorzien in opvang. Er wordt vervolgens melding gemaakt van verschillende vormen van opvang die worden aangeboden: opvangcentra voor asielzoekers, waaronder zowel collectieve opvangcentra als private huisvesting en andere vormen van accommodatie gefinancierd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waaronder noodopvangplaatsen. Er wordt aangeduid dat asielzoekers in aanmerking komen voor een plaats in een opvangcentrum en dat als er op dat ogenblik geen plaats beschikbaar is zij op een wachtlijst worden gezet en in afwachting een tijdelijke opvang krijgen. Er werden in 2015 4.200 bijkomende plaatsen voorzien in de opvangcentra en er is sprake van effectief voorziene bijkomende plaatsen in de eerste semesters van 2015. Voor de jaren 2016 en 2017 worden 3.500 en 2.000 bijkomende plaatsen voorzien. Er wordt melding van gemaakt dat het aantal plaatsen in de opvangcentra niet toereikend is. Ook in de noodopvang worden bijkomende plaatsen voorzien tegen eind 2015. In het AIDA-rapport wordt geen gewag gemaakt van onacceptabele opvangomstandigheden.

Uit voormeld rapport, waarop ook de verzoekende partij zich baseert, blijkt dat Frankrijk – net zoals verschillende andere lidstaten – moeilijkheden kent om voldoende opvangplaatsen ter beschikking te

stellen van asielzoekers. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij enige problemen met betrekking tot de opvang in Frankrijk niet heeft willen verzwijgen. Zij vermeldt uitdrukkelijk dat het AIDA-rapport niet over alle aspecten van de opvang even positief is, maar geeft wel aan dat zij van oordeel is dat verzoekende partij de door de wet voorziene bijstand en opvang zal kunnen verkrijgen. Zij stelt dat in alle departementen werk wordt gemaakt van bijkomende opvangplaatsen en gelet op nieuwe wetgeving die in januari 2016 in werking treedt alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Er is dus duidelijk sprake van recente wetswijzingen en initiatieven om verbetering te brengen in de opvangsituatie. Tevens blijkt dat Frankrijk om een tekort aan opvangplaatsen te compenseren een systeem van noodopvangplaatsen kent, waarbinnen asielzoekers worden opgevangen. Verzoekende partij toont niet aan dat in het kader van deze noodopvangplaatsen het recht op menswaardige opvang of op een doeltreffende asielprocedure zou worden miskend. Er blijkt actueel niet dat er, zoals verzoekende partij voorhoudt, een manifest gebrek aan opvangplaatsen, inclusief noodopvang, bestaat. Zo wordt in het citaat dat verzoekende partij zelf aanhaalt uitdrukkelijk gesteld dat er geen situatie van overbevolking blijkt en dat het de bedoeling is dat de meerderheid van de bevolking in reguliere opvangcentra weer asielzoekers moeten zijn waarbij er benadrukt wordt dat bijkomende opvangplaatsen gecreëerd werden en zullen gecreëerd worden en dat tegen 2017 opvang in gewone opvangcentra de norm zal worden en opvang in noodopvang de uitzondering. Er blijkt voorts dat er diverse noodopvangschema's werden opgesteld waarbij benadrukt wordt dat opvangcapaciteit via deze schema's snel kan evolueren afhankelijk van de vraag. Met de verwijzing naar enkele problemen dienaangaande in 2013 en 2014 toont de verzoekende partij niet aan dat zij actueel verstoken zal blijven van opvang. Tevens blijkt dat personen overgedragen aan Frankrijk in kader van de Dublin III-verordening terecht komen in dezelfde opvangfaciliteiten als gewone asielzoekers. Het loutere feit dat ook melding gemaakt wordt van Dublin-gevallen die op straat of in kraakpanden leven, maakt niet dat dergelijk lot verzoekende partij beschoren zal zijn, dit mede gelet op alle initiatieven van de Franse overheid waarvan melding hoger en het feit dat de Franse autoriteiten op voorhand ingelicht worden van de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt.

De verzoekende partij stelt dat in bepaalde regio's in Frankrijk ernstige problemen werden vastgesteld. Zij verwijst naar het bestaan van kampen in Parijs, doch schijnt uit het oog te verliezen dat deze kampen – volgens de informatie waarnaar zij verwijst – grotendeels werden bevolkt door personen die geen asielverzoek indienden en ten aanzien van wie de Franse overheid geen opvangverplichting had en dat twee van deze kampen ondertussen volledig zijn verdwenen. Het feit dat in de regio Bordeaux op een bepaald ogenblik een aantal alleenstaande mannen werd aangetroffen in een kamp leidt ook niet tot het besluit dat de verwerende partij de algemene situatie in Frankrijk incorrect zou hebben ingeschat. Uit het citaat dat de verzoekende partij aanbrengt blijkt trouwens dat de Franse autoriteiten een tijdelijke opvang voorstelden. Het gegeven dat een aantal vreemdelingen, die weigeren een asielaanvraag in te dienen en pogen illegaal in Groot-Brittannië te geraken, in Calais en andere plaatsen in Frankrijk kampen hebben ingericht waar de levensomstandigheden te wensen overlaten geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat de verzoekende partij, indien zij een asielaanvraag indient, geen passende opvang zal krijgen.

Bovendien heeft de verwerende partij rekening gehouden met het feit dat de Franse autoriteiten zeven dagen op voorhand zullen worden ingelicht van de komst van de verzoekende partij, zodat deze autoriteiten reeds de nodige schikkingen kunnen nemen inzake haar opvang.

Verzoekende partij weerlegt, met de door haar aangehaalde citaten, de motieven van de bestreden beslissing gesteund op het AIDA-rapport niet. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij op vandaag bij een overdracht aan Frankrijk geen of geen aangepaste opvangplaats zal kunnen verkrijgen of dat zij, gelet op de opvangsituatie in dit land, een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

3.6. Zoals voorts blijkt heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing ook rekening gehouden met de medische situatie van verzoekende partij en geoordeeld dat verzoekende partij toegang zal hebben tot medische verzorging in Frankrijk. Uit de citaten die verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt wordt tevens bevestigd dat toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers aanwezig is maar dat moeilijkheden en vertragingen inzake effectieve toegang tot gezondheidszorg variëren van stad tot stad. Het grote probleem daarbij is administratieve moeilijkheden, het gebrek aan kennis omtrent hun rechten bij asielzoekers en de taalbarrière. Evenwel ziet de Raad in casu niet in waarom deze zaken de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekende partij zou bemoeilijken, nu de Franse autoriteiten op voorhand in

kennis worden gesteld van de medische situatie van verzoekende partij en verzoekende partij zelf via haar advocaat op de hoogte kan worden gebracht van haar rechten op gezondheidszorg in Frankrijk als asielzoeker. Het feit dat er melding wordt gemaakt van één plaats waar bepaalde dokters weigerachtig stonden met betrekking tot behandeling van patiënten die begunstigden zijn van het AME of CMU laat evenmin toe te besluiten dat verzoekende partij verstoken zal blijven van de benodigde medische zorgen. Er blijkt evenmin dat verzoekende partij mentale gezondheidsproblemen heeft zodat de desbetreffende passage geen relevantie heeft in deze zaak.

3.7. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

3.8. Artikel 17, § 1 van de Dublin-III-verordening luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]”

Zoals supra werd uiteengezet, kan geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verwerende partij de overdrachten naar Frankrijk in het algemeen moet stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van verzoekende partij te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, § 2, tweede en derde lid van dezelfde verordening. Ook op individuele gronden maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, zodat zij evenmin aannemelijk maakt dat België op deze grond, en gelet op artikel 17 van de Dublin III-verordening, haar asielaanvraag dient te behandelen.

Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

3.9. Verzoekende partij laat voorts in haar verzoekschrift na uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 51/5 van de vreemdelingenwet en 12 en 16 van de Dublin III-verordening geschonden worden alsook op welke wijze artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing geschonden wordt zodat het middel in die mate onontvankelijk is. Ten overvloede wijst de Raad er hierbij op dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de beoordeling inzake de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag door de Franse autoriteiten op grond van de vaststelling dat verzoekende partij een visum verkregen heeft van de Franse autoriteiten verkeerd is, noch brengt zij elementen aan waaruit blijkt dat zij gescheiden zal worden van haar broer. In zoverre zij wijst op een passage waaruit blijkt dat in de noodopvang het soms gebeurt dat mannen en vrouwen van elkaar gescheiden worden, dient opgemerkt dat dit niet van toepassing is op verzoekende partij en haar broer die allebei van het mannelijk geslacht zijn.

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER